

Emeli Bergman

På undersiden af dagen

156 sider

Gutkind

Det er befriende med bøger uden alt for mange kapitler og slet ingen dialoger med citationstegn og direkte tale osv. På den måde får forfatteren os til at blive i flowet, i tankerne, i handlingen. Bogen er fyldt med sider uden en eneste indrykning. Det er en skrivestil, der fortætter oplevelserne og minimerer flimrer fra andre skærme og sider end det tilsigtede.

Vi kommer i den grad tæt på hovedpersonen Anna, der nærmest i sorg, chok men mest med frihedslængsel drager til Paris og bliver der for i mange år at fungere som au pair diverse steder og hos diverse familier.

Vi følger hende tæt i det kaos, der opstår i og omkring hende, når hun skal relatere til forskellige børn, samtidig med at hun har sit indre, hun skal bearbejde.

Følelserne sidder ikke uden på tøjet, og det giver et glimrende billede af et menneske, der lever og overlever ved blot at forsøge at få tingene til at fungere. *Om natten ligger jeg lysvågen i hans arbejdsværelse, hvor jeg skal sove, printeren og computeren blinker i hver sin takt, en rød og en orange lampe. Kattenes spiseskåle der står på et blomstret underlag, lugter stærkt. Benjamin er overalt, jeg ser hans ansigt for mig, fornemmer hans bevægelser og stemme i alt. Jeg hader det hjælpeløse lys, der falder ind gennem rummets små firkantede vinduer. Hvem ville kunne vokse op til at blive et friskt, livsdueligt og rosenkindet ungt menneske her!*

Sådan er skrivestilen. Lækker, stram og velkomponeret.